

TOVE

Läs även de andra böckerna i Fansl-serien:

Förföljda
Uppgårelsen

Nyhken på mer?
Titta in på www.alfabeta.se

Fjärde tryckningen

Copyright text © 2012 Arne Norlin och Andreas Palmaer

Alfabeta Bokförlag AB, Stockholm

Omslag: Niklas Lindblad

Omslagsfoto: Eva Lindblad

Tryck: ScandBook, Falun 2013

ISBN 978-91-501-1406-5

Jag satt på mitt rum och kollade snygga AIK-mål på datorn, på Youtube och på olika AIK-forum. Snygga nickar, kanon-skott från trettio meter och något som signaturen Råttan kallade häxpipan, mot IFK Göteborg, ett fladdrigt skott som skruvade sig in i kryssset, utan chans för målvakten.

Pappa ropade att det var middag.

”Kommer! Jag ska bara kolla en grej till.”

Jag klickade vidare.

”Ska bara, ska bara ... härmar du Alfons Åberg?” hojtade

pappa från köket.

”Meh! Lugna dig lite!” ropade jag tillbaka och fortsatte att stirra på skärmen.

Där var Nebos lobb mot Barcelona i Champions League.

Pappa berättade om den för mig när jag var liten. I stället för godnattsagor brukade han ligga bredvid mig och minnas gamla AIK-mål. Det hände att jag somnade mitt i historierna. En av de bästa handlade om hur han fick en boll på näsan i en av sina första allsvenska matcher – bollen studsade in i mål medan blodet försade. Efteråt såg lagkompisarna som kastade sig över honom ut som om de blivit bitna av hungriga varmsig.

pyrer. Pappas historier var mycket bättre än bilderböckerna som mamma brukade läsa. Vad var Gittan och Alfons mot snygga AIK-mål?

”Tove! Mat! Nu!”

Pappa var inte arg på riktigt, det bara lät så, men om några minuter skulle han ljusna till ordentligt. Jag fällde ner locket på datorn och gick ut på altanen.

Långt där nere såg jag att gubbarna som hade jobbat i veckor med att lägga konstgräs på fotbollsplanen på gården ver-
kade vara klara. I förrgår hade de målat linjerna: vita sidolin-
jer, mållinjer och en mittlinje. Men de hade inte gjort några straffområden. Planen var väl för liten för det.

I morse hade de satt upp målen. På håll blänkta de som sil-
ver. Jag tog några steg åt sidan för att det stora trädet inte skul-
le skymma sikten. Det var några som spelade fotboll där nere.
Jag såg en kille som stod i mål och några andra som sköt på
honom.

Plötsligt kände jag det i hela kroppen: jag LÄNGTARDE ef-
ter fotboll.

Det var flera månader sedan jag spelade den sista matchen
med Rovers. Efter det åkte vi på semester till Västindien i tre
veckor. Sedan flyttade vi, det vill säga några flyttgubbar kör-
de våra grejor med lastbil från Glasgow till Stockholm. En del
lådor var inte upppackade än utan stod staplade i gästrummet.
I en av dem fanns min stora AIK-flagga, den som jag brukar

ha på väggen ovanför sängen. Jag borde leta fram den. Genast
i morgon bitti.

Jag åt snabbt, mer eller mindre skyfflade i mig maten.

Sedan gick jag ut i hallen och knöt på mig fotbollsskor.

”Jag sticker ut på gården ett tag”, ropade jag till pappa och
mamma som inte hade ätit färdigt än.

Pappa vinkade.

”Ta det lugnt”, sa han. ”Te och macka vid halv nio?”

Pappa åter jämt. Frukost, lunch, middag och kvällsmat. Plus
en massa frukt däremellan, mest bananer. Det är för att han
tränar så mycket. Kvällsmaten är alltid halv nio, innan Stella
ska gå och lägga sig. Det är för att allt ska vara nattat och klart
till Sportnytt klockan tio. När vi bodde i Glasgow klagade pap-
pa alltid på att det inte fanns några sportnyheter på engelsk
teve. Bara rugby och en massa trista motortävlingar.

Hissen var inte uppe, så jag tog trapporna, alla fem. Jag ge-
nade över räcket i svängarna. Varje hopp kittlade i magen.
Värmen ute slog emot mig. Det var nästan lika hett som på
Bahamas!

På väg över gården mötte jag en liten tjej på väg hem.

”Killen där borta köper glass om man gör mål på honom”,
sa hon och pekade mot planen.

”Gjorde du något mål?” frågade jag.

”Nä. Han är för bra.”

Jag stannade bakom det lilla lusthuset och spanade. Den sto-